

ZASNĚŽENÉ VÁNOCE

Taylor Garlandová

FRAGMENT

Zasněžené Vánoce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Taylor Garlandová
Zasněžené Vánoce – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ZASNĚŽENÉ VÁNOCE

Taylor Garlandová

FRAGMENT

Copyright © 2018 by Hachette Book Group
Translation © Tereza Kupková, 2022
Cover copyright © 2018 by Hachette Book Group, Inc.
Cover images © cynoclub; Melica; Yellowj / Shutterstock.com
E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-253-6058-3 (1. vydání, 2022)
ISBN e-knihy 978-80-253-6096-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-6097-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-6098-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

1. kapitola

Chloe Warnerová se soukala pod svou postel a kýchala přitom z prachu, který ji šimral v nose. Svůj kufřík nepoužila od letošního léta – už více než pět měsíců – a stejně tak se nevypořádala s armádou prachových chuchvalců, která se tu mezitím usadila. Ovšem v tuhle chvíli ji to příliš netrápilo. Už za hodinu totiž vyrazí se svým tatínkem na cestu vstříc úžasnému víkendů v hotelu Lodge Resort v Poconoských horách. A za tři dny tu budou Vánoce!

Chloe odpočítávala čas do vánočního výletu od doby, co jí o něm táta v říjnu pověděl. Strávila celé hodiny na telefonu projížděním webových stránek

resortu a představovala si, jaké to asi bude, nocovat v jednom z těch rustikálních dřevěných domků nebo sjíždět z kopce po zasněžené sjezdovce. Už si také vybrala perfektní šaty (a perfektní doplňky) na velkou oslavu Štědrého večera. Jedna část výletu, na niž se ale připravit nemohla, bylo vůbec první setkání s tatínkovou přítelkyní, Jessicou, a s její dcerou, Sandy.

Táta Chloe o Jessice vyprávěl – podle toho také věděla, jak je pro něj důležitá –, přesto však nebylo lehké představit si, jaká bude tvář v tvář. A ještě těžší bylo si představit, jaká bude Sandy, nejspíš proto, že ani tatínek se s ní ještě nesetkal, a tak o ní nedokázal Chloe nic moc povědět. Budou mít rády stejnou hudbu? Sdílet tytéž koníčky? Stanou se z nich nejlepší kamarádky? Nebo snad nebudou mít vůbec nic společného?

Chloe už o tom nebude muset přemýšlet dlouho.

Brzy to zjistí!

Džíny, zateplené kalhoty, košile, svetry – Chloe si je do kufru naházela všechny. Trochu víc záležet si dala se svými speciálními šaty na večírek. Byly ušité z brusinkově zbarvené krajky, s ladící spodničkou v úplně stejném odstínu. Chloe je pečlivě složila a položila nahoru.

Pak zvedla hlavu k posteli, odkud ji lesklýma zvi-
davýma očima sledoval její pejsek, roztomilý bílý te-
riér jménem Charlie.

„Co myslíš, Charlie?“ zeptala se Chloe a zvedla dvě
různé botky. „Černé sametové, nebo ty třpytivě stří-
brné?“

„Haf!“ zaštěkal Charlie.

„Souhlasím,“ zachichotala se Chloe. „Rozhodně ty
třpytivě stříbrné!“

Posadila se na okraj postele a zkontrolovala si se-
znam věcí v telefonu. Sbalila si už skoro všechno –
oblečení, boty, doplňky, vybavení na svah. Toaletní
taštičku si nacpala do boční kapsy. Ale stále se ne-
mohla zbavit dojmu, že na něco zapomněla.

„Co je to, Charlie?“ zeptala se a poškrábala pejska
za ušima. „Na co jsem zapomněla?“

Najednou se jí tvář rozzářila vědoucím úsměvem.
„Jasně,“ zašeptala a natáhla se přes postel pro zará-
movanou fotku na nočním stolku. Svoji maminku tu
nemohla nechat.

Uložila fotografii mezi krajkové záhyby svých
večírkových šatů. Její maminka zemřela už dávno –
Chloe na ni měla jenom několik živých vzpomínek;

zbytek uplynulými léty vybledl –, ale každý večer před usnutím se stále ráda dívala na mamčin překrásný snímek.

Chloe zapnula kufr a pískla na Charlieho. „Tak po-
běž, kamaráde!“ zavolala.

Buch-buch-buch-buch. Když Chloe táhla kufr po schodech, duněl tak hlasitě, až tatínek vystrčil hlavu ze svého pokoje, aby se podíval, co má všechen ten randál na svědomí. „Hej! Byl bych ti ten kufr snesl dolů!“ křikl na ni.

„To je dobrý! Zvládnou to!“ odpověděla Chloe. Jakmile dorazila do přízemí, přisunula kufr na kolečkách ke vstupním dveřím, kde už předtím nechala batoh a sportovní pytel nacpaný psím žrádlem, vodítkem a miskami. Byla šťastná, že se tátovi podařilo najít hotel, kde s nimi bude moct být i Charlie. Následujících pár minut, kdy s taťkou plnili auto věcmi, splynulo v jednu rozmazanou šmouhu. Potom Chloe usadila Charlieho do jeho speciálního pelíšku na zadním sedadle, vyškrábala se do vozu a připoutala se. Už je skoro čas jet!

„Připravená?“ chtěl vědět táta.

„Připravená!“ odpověděla.

„V tom případě vyrážíme!“ prohlásil tatínek a rozjel se po příjezdové cestě. Chloe se natáhla ke svému batůžku, aby ještě jednou zkontrolovala jeho vnitřní kapsu. Věděla, že sbalila i Charlieho léky – vlastně to byla první věc, kterou zabalila –, ale chtěla si být naprosto jistá, než budou daleko v horách.

„Máš všechno?“ zeptal se tatínek a rychle ke Chloe zalétl pohledem.

„Ano,“ odpověděla. „Aspoň myslím. A jestli jsem si něco zapomněla, budu se bez toho muset obejít.“

Tatínek se zasmál. „Strávíme víkend ve tříhvězdičkovém resortu v Poconos, nejedeme na horskou expedici,“ upozornil ji. „Kdybys cokoli potřebovala, bude tam všude spousta obchodů.“

„Díky, tati – já vím,“ řekla Chloe. „Jenom chci, aby bylo všechno dokonalé!“

Chloe se zhluboka nadechla a přitom ucítila vůni zakrslé borovičky, kterou s tatínkem koupili jako překvapení pro Jessicu a Sandy. Ostrá borovicová vůně naplnila celé auto, které rázem působilo ještě víc předvánočně.

„Nemůžu uvěřit, že je to konečně tady,“ poznamenal tatínek a přerušil tak ticho. „Těšíš se?“

„Děláš si legraci?“ Chloe se rozesmála. „Na nic jiného než na náš výlet jsem teď ani nemyslela! Bude to parádní! Myslíš, že tam Jessica se Sandy dorazí dřív než my?“

„To záleží na tom, kdy vyjedou,“ pronesl táta. „Sandy si očividně ráda přispí. Ale Jessica říkala, že se vynasnaží, aby do desíti vyrazily.“

„Já bych dneska dlouho vyspávat rozhodně nedokázala,“ řekla Chloe. „Ani v noci jsem skoro nespala.“

„Já taky ne,“ odpověděl s úsměvem tatínek. „Jsem moc rád, že se s Jessicou konečně seznámíš. Je... je vážně výjimečná.“

Chloe na něj koutkem oka pohlédla, tatínek se však soustředil na silnici před sebou. Něco v jeho hlavě ji naplnilo chvějivým vzrušením. Dodalo jí to odvalu položit mu otázku, kterou nosila v hlavě už celé měsíce.

„Tati?“ spustila, „požádáš Jessicu o ruku?“

„O ruku?“ zopakoval tatínek. Rozesmál se – smíchem, který byl překvapený a zároveň vlídný. „To nevím, Chloe. Manželství je veliký závazek... takový, co by měl trvat celý život. Tam jsme se ještě tak docela

nedostali. Ale Jessica pro mě hodně znamená, a proto mám takovou radost, že se vy dvě konečně seznámíte. Už bylo vážně na čase, aby se dvě nejdůležitější dámy v mém životě poznaly.“

„To chápu,“ řekla Chloe. „Jenom mě napadlo... kdyby sis Jessicu vzal... potom by Sandy vlastně byla moje sestra. *Nevlastní* sestra – tak nějak.“

„To by byla velká změna, vid?“ zeptal se tatínek.

„Sestra, kterou jsem si vždycky přála!“ zažertovala Chloe. Nebo se o to aspoň pokusila. Přesto hluboko v srdci po sourozenci vždycky toužila. Sestra – sestra jejího věku – by byla jako splněný sen.

Nenech se příliš unést, napomenula se Chloe. Konec konců se Sandy se ještě ani nesetkala.

Ale naděje ještě nikomu neublížila – že ne?

O dvě hodiny později Chloe s tatínkem konečně dorazili na místo. Vstupní hala srubu byla celá vyzdobená – všude, kam Chloe pohlédla, visely girlandy z borovice, řetězy mihotajících se světýlek a stál tam i obrovitý vánoční strom –, takže jí vůbec nevadilo, že musela čekat, než je táta přihlásí.

„Hotovo!“ oznámil konečně. Podal Chloe její vlastní klíč. „Schovej si ho na nějakém bezpečném místě, jasně? Budeme bydlet v chatce s názvem Cukrová švestka.“

„Cukrová švestka?“ zopakovala Chloe s úsměvem.

Tatínek se na ni také zakřenil. „V prosinci všechny chatky přejmenují,“ vysvětlil. „Jessica se Sandy bydlí v chatce Jmelí – ta je jen pár kroků od té naší.“

Chloe se trochu rozbušilo srdce. „Ty myslíš – už jsou tady?“ zajímala se.

„Přesně tak. Jessica mi před dvaceti minutami poslala zprávu,“ řekl tatínek. „Pojďme si vybalit a potom můžeme –“

„Pojď za nimi hned!“ navrhla Chloe nadšeně.

Tatínek se rozesmál. „Dobře, dobře. Ale aspoň si dovnitř přineseme zavazadla,“ řekl. „A možná bychom měli ještě chvílku počkat, než jim doneseme ten vánoční stromek.“

Chloe se zahihňala. „Nejspíš by bylo dost divné, kdybychom se tam bez varování objevili s vánočním stromečkem,“ odpověděla.

Tatínek s Chloe společně vynosili věci z auta a spěšně si prohlédli Cukrovou švestku. Byla plná

rustikální výzdoby – byly tu patchworkové deky, ple-
tené košíky, lampy ve tvaru luceren a omšelá boro-
vicová bedýnka s nasekanými polínky u krbu.

„Koukni, máme tři ložnice,“ řekla Chloe. „Zname-
ná to, že i Charlie dostane svůj pokoj?“

„Když ho bude chtít,“ odpověděl tatínek. „Ale
mám takové tušení, že zůstane radši u tebe, tak jako
vždycky.“

„Který pokoj je můj?“ chtěla vědět.

„Který chceš,“ řekl tatínek.

Chloe se nakonec rozhodla pro ložnici s okenním
sedátkem, z něhož byl úžasný výhled na zasněžené
hory. Nechtěla ztrácet čas vybalováním, ovšem byla tu
jedna důležitá věc, kterou by ráda udělala, než se s tať-
kou a Charliem vydají k chatce Jmelí. Rozepla kufr
a vytáhla z něj mamčinu fotografii. Jakmile postavi-
la obrázek na noční stolek, cítila se téměř jako doma.
Pootočila rámečkem, aby na mamčin milující úsměv
lépe viděla.

„A je to,“ zašeptala Chloe fotce. „Drž mi palce!“

2. kapitola

Cestou k chatce Jmelí Chloe pevně svírala Charlieho vodítko. Okolní pachy divočiny a neznámého lesa ho tak nadchly, že dováděl jako malé štěně! Bylo skoro nemožné udržet ho na pěšině.

„Charlieeeee,“ zaúpěla. „Zůstaň u mě, prosím tě. Teď do lesa nepůjdeme.“

„Těžko říct, kdo se těší víc – ty, anebo Charlie,“ škádlil ji tatínek.

Chloeina pozornost však byla upřená někam jinam: na vyřezávanou dřevěnou cedulku s nápisem CHATA JMELÍ vyvedeným zářivě rudými písmeny. „Tati! Podívej! Tamhle to je!“ vykřikla Chloe. „Už jsme tady!“

„Mám dojem, že jsem za oknem zahlédl Sandy,“
poznámenal tatínek.

I Chloe ji na chvíli spatřila – ale dívka rychle
zmizela za závěsem.

„Co kdybyste šli s Charliem napřed a zaklepli na
dveře,“ navrhl tatínek. „Budu vám v patách.“

Chloe nemusel dvakrát pobízet. Zbytek cesty
k chatě s Charliem doběhli klusem. Na prahu se Chloe
na okamžik zastavila, aby popadla dech. Potom třikrát
zaklepla.

Žena, která dveře otevřela, měla krátké kaštanově
hnědé vlasy a zářivě se usmívala. „Chloe? Nazdar! Já
jsem Jessica!“ přivítala ji vřele. „Pojď dál.“

„Ahoj,“ pozdravila Chloe, která se najednou troš-
ku styděla. Tuhle chvíli si tolikrát představovala – ale
když teď nastala, nevěděla tak docela, co říct.

Pár kroků za Jessicou stála nějaká dívka – to muse-
la být Sandy. Vypadala úplně stejně jako její maminka,
pouze vlasy měl o hodně delší a po straně zapletené do
volného copánku.

„Ahoj,“ řekla Chloe a přikročila k ní. „Já jsem –“
Pak ji uviděla: kočku. Krásnou šedivou kočku otíra-
jící se Sandy o kotníky.

Ve stejnou chvíli ji bohužel uviděl i Charlie. Vyrá-
zil vpřed o zlomek vteřiny dřív, než Chloe stačila sevřít
jeho vodítko pevněji. To jí proklouzlo mezi prsty –

„Charlie! Ne!“ vykřikla Chloe. Bylo však příliš poz-
dě. Pes divoce štěkal a vrhl se na Sandyinu kočku.

„Přestaň! Přestaň! *Přestaň!*“ zaječela Sandy, hlas jí
s každým slovem stoupal výš a výš. „Zastav ho! Vždyt'
Elsu zabije!“

To teda nezabije! nejraději by vykřikla Chloe – ale
věděla, že kdyby ji Charlie zaslechl mluvit nahlas, jen
by ho to ještě víc rozrušilo. Klekla si a nasadila svůj
nejjemnější, nejmírnější hlas. „Pojď sem, chlapče, pojď
sem,“ snažila se ho přivolat.

Jenže Charlie si užíval spoustu legrace a nemínil se
jí vzdát. Pobíhal kolem v rychlých, divokých kruzích,
hlas si mohl vyštěkat kvůli Else, která syčela a prskala
strachy, zatímco se pokoušela utéct. Kočka se očividně
bála, ohnutý hřbet měla celý naježený, ale Charlie byl
prostě jenom pes. Nerozuměl tomu.

„Proč nikdo nic nedělá?“ zanaříkala Sandy. „Pro-
sím! Nenech ho, aby Else ublížil!“

Tatínek dorazil právě včas. „Charlie!“ zavolal přís-
ně. „*ke mně!*“

